

ledes det gif til. Saavidt jeg veed, forklarede Manden, at han havde samlet Projektilet op og stillet det hen; saa stod det ganske roligt og betænkte sig, og saa sprang det. Det lyder ikke rimeligt. Det er sandsynligt, at han paa en eller anden Maade har villet lirke ved Brandrøret og derved bevirket Sprængningen. Men, naar Sligt kan hændes en Artillerist, som i alt Fald veed saa megen Bæf, at Granater ere farlige Ting at have at gjøre med, og som er aparte instrueret for saavidt muligt at undgaa Faren, forekommer det mig, at det er en meget mislig Ting for Staten ikke at gjøre Sit til, at alle Vedkommende saavidt muligt holde sig fra at røre ved den Slags Projektiler; det er en Ting, som man maa overlade til Artillerister. Det er nu engang deres Haandværk, og de maa finde sig i den Fare, som følger med, eller se at finde paa Midler til at undgaa Faren. Men det er Noget, som ikke kan forsvares at risikere, at ukyndige Folk udsætte sig for denne Fare for en høist ubetydelig Fortjenestes Skyld.

Bloug: Jeg skal sikkert villig indrømme, at under den Hungerkjøb efter Arbejdskraft, som Landsstinget i denne Vinter har lidt under, er der stor Fristelse for Ministrene til at indbringe hvilket som helst Lovforslag, de kunne finde paa, selv om de ere mindre nødvendige, og den samme Fristelse er der for Thingets Medlemmer til at gaa ind paa at forhandle saadanne Lovforslag, glade ved dog at faae Noget at forhandle om. Men naar saa endda de ærede sagkyndige Medlemmer vare enige, saa at Thinget trygt kunde hengive sig til deres Ledelse, vilde jeg heller ikke have det Mindste imod at vedtage nærværende lille Lovforslag, skjøndt jeg dog tror, at det er et Hensyn, som ogsaa fortjener at komme i Betragtning, det nemlig, at vor Lovgivning er kombineret og opfyldt med Smaalove nok, saa at man, naar man ikke behøver dem, ikke uden Nødvendighed skal forøge deres Tal med flere. Jeg kan ikke indse, at denne Lov egentlig er nødvendig; det er mig ikke muligt at begribe. Det forekommer mig, at Politimesteren paa Amager maa have fuldkommen tilstrækkelig Myndighed til at afværge alle de Fæver, denne Lov sigter til at forebygge; thi de udfødte Projektiler ophøre jo ikke at være Statens eller Artilleriets Eiendom, fordi de ere skudte ud; de ere jo dets Eiendom alligevel, selv om de ligge i Stranden eller paa anden Mandes Løb. Altsaa vil Politimesteren paa Amager kunne advare alle

Vedkommende imod at optage disse Projektiler, fordi de udsætte sig for betydelig Fare derved, og naar Folk ikke respektere denne Advarsel, Herre Gud — saa maa de tage Skade for Hjemgjæld. Sporledes det skal være i Krigstilfælde, og naar man skal rydde Valpladser, tror jeg ikke, at det er værdt at dvæle ved og gjøre til Gjenstand for særlig Lovgivning. Jeg kan ikke indse, at Lovforslaget er nødvendigt, og forbeholder mig derfor, medmindre der skulde bibringes mig en anden Overbevisning gennem Forhandlingen, til Syvende og Sidst at stemme imod Lovforslaget.

Magius: Til den ærede Forslagsstiller af Vædringsforslaget vil jeg kun tillade mig først og fremmest at udtale, at jeg aldeles ikke anser mig for Jagmand i denne Retning. Jeg har den dybeste Respekt for det ærede Medlems særdeles dygtige Kjendskab til Artilleriet og for hans Jagkundskab; men jeg er slet ikke optraadt som Jagmand; jeg har ikke mere Forstand i den Retning end ethvert andet Medlem. Det er ikke dem, der gaa ud for at opsamle Projektilerne, jeg nærer Frygt for, men jeg er mere bange for dem, der tilfældigt støde paa dem. Selv om disse Projektiler i Reglen ere af den Bæfaffenhed, at man til Nød kan tage paa dem og bære dem forsigtigt bort, kan der jo dog ske Ulykkestilfælde, og jeg tror, at efter dette Vædringsforslag ville de lettere indtræde, naar de skulde blive liggende, end naar de opsamles.

Justitsministeren (Mellermann): Jeg skal med Hensyn til den Yttring, den ærede næstsidste Taler fremkom med, blot gjøre opmærksom paa, at den Forudsætning, hvorfra han gaar ud, ikke er rigtig. Det maa antages, at Projektiler, som udstydes, og som ikke falde indenfor Militæretatens egen Exercedads, ikke længere ere Militæretatens Eiendomsret undergivne; det er idetmindste den Opfattelse, der altid har været gjort gjældende med Hensyn til denne Sag. Man har sagt, at disse Projektiler, der falde udenfor Militæretatens egen Hæjon, og som Militæretaten ikke anser det for Umagen værd selv at samle op, ere det, man i Systemerne kalder res derelictæ, det vil sige Eiendomsgegenstande, som den rette Eier har opgivet Eiendomsretten over; det er et lignende Tilfælde som, naar man flytter og kaster en gammel Hat ud af Vinduet, og saa fremdeles; Tjølgen deraf er, at Enhver kan bemægtige sig disse Ting. Derfor er det lovligt